

תקות מנחם

גליון מס'
295

יו"ל עש"ק פר' מטות-מסעי
א' מנחם-אב ה'תשע"ב
ה' תהי שנת עליון בכל -
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ן, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעיניך בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר "זרעים" - ג'

מחזור ל"א (ר"ת) - "לכתחילה אריבער!" שנה כ"ט (ר"ת) - "כל טוב!"

בעז"ה יום א' פרשת מטות מסעי כ"ה תמוז ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!

סיום הלכות מעשר והתחלת הלכות מעשר שני ונטע רבעי

[הפסוק שמביאים בגמ' וברמב"ם הנ"ל בענין הצדקה שמביאה
הגאולה].

וע"כ אומר אד"ש מה"מ ו"הסעיר העולם" ריבוי פעמים, שבימי "בין
המצרים" צריך להגביר את המשפט וצדקה, משפט [ע"פ לקו"ת
לאדמוה"ז ד"ה "ציון במשפט וגו'"] - היינו לימוד התורה ונתינת
הצדקה, כי הפדיה והשיבה מהגלות לציון ולבית המקדש ע"י גאולת
מלך המשיח, באה ע"י משפט וצדקה.

המעשר ללויים - כי אין להם נחלה בארץ

ב. וכמו התרומות לכהנים, כך גם הפרשת ונתינת המעשר ללויים היא
פעולת צדקה כנ"ל, שגם הלויים "כל שבת לוי" - "לא היה להם חלק
ונחלה בארץ ישראל, ולכן נצטוו כל ישראל לתת להם את המעשר
מהיבול ומהפירות, כי אין להם משלהם, וזוהי מצות צדקה, וקשורה
לפינחס זה אליהו, שמבשר ומביא הגאולה, שהתחיל בפרשת פינחס,
שע"י קנאותו למען ה' וקדושת עם ישראל, עזר המגיפה מעל בני
ישראל, והביא לגאולת בני ישראל באותו הזמן, שהיא הקדמה
לגאולה השלימה.

ופינחס זכה לשכר "הנני נותן לו את בריתי שלום" - ענין הגאולה
שקשורה ב"שלום" בני ישראל. ו"בעל הטורים" אומר ש"שלום" -
גימטריא - "זהו משיח".

וכפי שהארכנו בגליון הקודם הטעם שצדקה מביאה את הגאולה; כי
ע"כ גואל את חלקו בעולם ואת עצמו מחומריות עולם הזה לשיא
הרוחני שלו ושל כל העולם כולו; היינו הגאולה השלימה.

עשר אעשרנו - חומש לצדקה

ג. וכן ענין המעשר שאמנם נותן רק עשירית מיבולו ומנכסיו, אבל ע"י
העשירית הוא גואל ומעלה את כל הפירות וחלקו בעולם ואת עצמו
וכל העולם לגאולה השלימה.

ובפרט אם נותן לא רק עשירית אלא פעמיים מעשר - חומש שזה
מביא ברכה והעלאה וגאולה לכל שאר חלקים של הפירות והנכסים,
כמ"ש בתניא ובחסידות שע"ז נאמר: "החמישית לפרעה וארבע

ביאת המשיח והגאולה - ע"י ובזכות הצדקה

א. את הלכות מעשר התחילו ולמדו את רובן בפרשת פינחס,
ומסיימים ביום א' דפרשת מטות-מסעי, ולומדים אותן בג' השבועות
דימי "בין המצרים", וי"ל הקשר דכל ענינים אלו;

כפי שכתבנו בגליון הקודם הקשר של הלכות תרומות לפרשת פינחס
ולימי בין המצרים, שנתינת התרומות לכהנים, היא כמו תרומה
ונתינה לצדקה, כי לכהנים לא היה חלק בארץ ישראל, ולא היו להם
אדמות לעבד אותן, ולכן ה' זיכה להם את מתנות הכהונה והתרומות
שזהו גם ענין הצדקה. והרמב"ם אומר בהלכות מתנות עניים¹ ומביא
את הגמ' בבבא בתרא² שהצדקה מביאה את הגאולה [ו"ל הגמ':
"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה, שנאמר³ [בהפטרות דרשו הוי'
בהמצאו], שאומרים בהפטרות תענית ציבור]: "כה אמר ה' שמרו
משפט ועשו צדקה, כי קרובה ישעותי לבוא וצדקתי להגלות"].
ו"פינחס זה אליהו"⁴ מבשר וגורם לביאת הגאולה והמשיח.

וענין ומצות הצדקה קשורה לימי "בין המצרים" כפי שרואים
שבסיום ההפטרות של שבת האחרונה של בין המצרים - "חזון
ישעיהו" קוראים הפסוק⁵ "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה",

* ובחסידות מבואר ע"פ קבלה ש"טוב" בשורוק (מלאפום) נעלה מ"טוב" (בחולם);
ש"טוב" (בחולם) הוא דרגת יסוד ז"א, ו"טוב" (בשורוק) - דרגת חסד דעתיק יומין
פנימיות הכתר, חסד עילאה; וכמ"ש ה"צמח צדק" ב"אור התורה" (דברים דף מ"ט
[רמז: "מה טובך", או "בטובו מחדש"] על הפסוקים: "מה רב טובך" (תהלים לא, כ),
וכן "טוב טעם ודעת למדני" (תהלים קי"ט טו) וכן על מה שאומרים בברכת "יוצר
אורי" ו"בטובו מחדש": שטוב (בחולם) הוא הטוב הנגלה דטוב (גוט), וטוב (בשורוק,
או מלאפום) - "התוכיות הנבחרת מהטוב (בל"א-דאס בעסט), תכלית הטוב-חסד
עילאה. כן תהי לנו!

¹ הלי מתנות עניים פ"י ה"א [ולהעיר, י"א, וכן במס' ב"ב דף י"א, א' - י"א - רמז
למ"ש לפניו בבא בתרא ט"ב, ט"ב, ו"ב - ג"א]: "כל הנותן פרוטה לעני מתברך בשש
ברכות, והמפייסו בדברים מתברך ב"א ברכות" וי"א הוא מספר שקשור עם
הגאולה ולמעלה מן הטבע וסדר ההשתל!

² ב"ב י"א,
³ ישע"י נו, א [ולהעיר; נ"ו - גימטי - גאולה י"א; וכנ"ל י"א הוא מספר שקשור עם
גאולה והנהגה שלמעלה משלימות העום והטבע וסדר ההשתלשלות]

⁴ תרגום יב"ע וארא ו, י"ח. זהר ח"ב קצ, סע"ב, ילקו"ש תחילת פ' פינחס רלב"ג
מלכים א' י"ז, א.

⁵ ישע"י א, כז.

⁶ שופטים יח, א.

הידות יהיה לכם"; שע"י נתינת החמישית – החומש, תהיה ברכה הצלחה ורווחה בכל החלקים של הפירות שיהיו שלו – לכם בהרחבה והצלחה ובשפע.

ובמעשר זרעים ופירות רואים בפירוש שחייבים ונותנים חומש, כי הרי מפרישים מעשר ראשון ומעשר שני, ובשנה השלישית והשישית, במקום מעשר שני - מעשר עני שכולו לעניים, [וגם מעשר שני ונטע רבעי (שמתחלים כעת ללמוד ההלכות), והם מיועדים לאכול בעצמו בירושלים, הרי מסתמא כשאוכל הפירות בירושלים לא אוכל ושמוח רק בעצמו, אלא כמו ברגלים משתף גם את העניים והלויים בזה, שזהו גם כמו צדקה]

[ואם ישאל השואל הרי המעשר שני או מעשר עני, לא ממש עשירית מכללות הפירות אחרי שכבר הפרישו מעשר ראשון, ועכשיו העשירית היא רק ממה שנשאר, ואין בין שתי המעשרות חומש שלם? והתשובה היא מכיוון שלפני מעשר ראשון תרמו תרומה גדולה לכהנים שהיא "עין בינונית א' מחמישים"; "סה"כ בין התרומות והמעשרות נותנים חומש.

וגם לדברי הגמ' במס' כתובות⁷ שיעקב אמר: "וכל אשר נתן לי עשר אעשרנו לך" שיעקב הבטיח שיתן מכל דבר 2 מעשרו חומש, ושואלת ע"י הגמ' והרי המעשר השני הוא פחות מהמעשר הראשון כי הוא עשירית ממה שנשאר? וע"י עונה הגמ' שכוונת יעקב היא: "אעשרנו לבתרא כי קמא"; שהכוונה היא שהמעשר השני יהיה אותו סכום כמו המעשר הראשון שהוא מכל הפירות, וממילא הוא נותן חומש לצדקה ולה'.

וגם המילה חומש קשורה בגאולה ובמשיח כי חומש – אותיות משיח, ו"חמישית" אותיות "משיחית". שעושים פעולות להבאת המשיח והגאולה!

עשר תעשר – מעשר ראשון ושני

ד. וגם בענין מעשר זרעים מצויין בתורה בפירוש שנותנים מעשר כפול – חומש; כי הרי נאמר⁸: "עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה" שזה גם מורה (לפי דברי הרבינו בחיי ע"פ המדרש⁹ על מעשר ראשון ומעשר שני (וכן רומז גם על מעשר דגן ומעשר בהמה¹⁰) [והתוספות¹¹ אומרים בשם הסיפרי שמהכתוב "כל תבואתי" לומדים גם חיוב מעשר כספים מרווחים של ריבית ופרקמטיא].

בכל אופן, יהודי נותן לה' ולצדקה מרווחיו חומש לה' ולצדקה. ואמנם ע"פ דין יוצאים ידי חובה גם במעשר, אבל כתוב בהלכה בשו"ע יורה דעה שהמצוה לתת חומש, וכתוב ע"י במדרשים: שיוסף חכם היה וידע שישראל יתנו ויתרמו חומש, ולכן הנהיג במצרים שיתנו מס חמישית לפרעה [ובפרט ע"פ חסידות והזוהר¹² שפרעה רומז על הקב"ה "דביה אתפריעו כל נהורין" ושם נאמר כנ"ל: "והיה החמישית לפרעה וארבע הידות יהיה לכם" ואומר ע"י המדרשד ש"הידת (בכתיב חסר ו') – אותיות – ה"י דת; שזה הונהג לדת לעתיד בעם ישראל לתת חומש.

"עשר בשביל שתתעשר!"

ה. וע"י נתינת המעשר, החומש והצדקה זוכים לעשירות כמו שאומרת הגמ' במס' תענית¹³ עה"פ הנ"ל "עשר תעשר": "עשר בשביל שתתעשר"; היינו שהפרשת המעשר והצדקה מביאה את העשירות, וכמו שמביאים שם התוס' בשם הגדה הסיפור מאותו אדם עשיר שהקפיד לתת המעשר, והיתה שדה עושה אלף כור, והפריש כל שנה מאה כורין בכל ימיו, ולפני מותו ציווה ע"כ לבנו שבזכות שנותן כל שנה המאה למעשר ולכן יכול השדה אלף, שימשיך בכך! ואחרי מותו בשנה ראשונה נתנה השדה אלף כור והמשיך הבן אתן מאה למעשר, אבל אח"כ הרגיש גרוע לתת כ"כ הרבה, ואמר שלא יפריש מעשר ונתנה השדה רק מאה. ואמרו לו קרוביו שלפני זה שנתן המעשר היה הוא הבעל הבית והקב"ה הכהן, אבל עתה שלא נותן המעשר, הקב"ה בעל הבית והוא הכהן שמקבל רק עשירית וזהו משי"נ בפרשת נשא¹⁴: "ואיש את קדשיו לא יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהי", ואומר ע"י רש"י ממדרש אגדה¹⁵: "ואיש את קדשיו אם הוא מחזיק איתו את הקודשים והתרומות ולא מפרישים ונותנם – לא יהיו המתנות והמעשרות; שישאר בידו רק המעשר. אבל "איש אשר יתן לכהן – לו יהיה ממון הרבה!"

מדרש פליאה!

ו. שמעתי אומרים שעה"פ הנ"ל "עשר תעשר" ש"מדרש פליאה!" וז"ל: "הדא הוא דכתיב¹⁶: "אם השמאל ואימינה, ואם הימין ואשמאלה" והדבר הוא לפלא מה ענין זה לזה?! וה"דרשנים" וה"משלוחים" שרוצים להשפיע שיתרמו אומרים, שאלו הם דברי הקב"ה ליהודי אם השמאל – שאתה תעשר את כספך בש שמאלית, שתיתן מעשר לצדקה אז "ואימינה" – אני אעשיר אותך – תתעשר בש ימנית, אבל אם הימין; אם אתה חותר ומתעסק רק להתעשר בש ימנית ולא נותן המעשרות והצדקה אז ואשמאלה; אני ה' אעשה אותך בש שמאלית – "תתעשר"; שלך ישאר רק עשירית... שזה פירוש מדרש פליאה זה ע"י הדרוש.

מניעת מחלוקת!

ז. אבל נראה לי לפרש ולהסביר מדרש זה גם ע"י הפשט; פסוק זה "אם השמאל ואימינה" כתוב באותה פרשה שמוזכר פעם ראשונה בתורה ע"י נתינת המעשר, שנאמר אצל אברהם אחרי הניצחון במלחמת סדום; "ויתן לו מעשר מכל"¹⁷; אברהם נתן לשם בן נח שהיה אז הכהן (לפני שהכהונה עברה לאברהם), ונתן מעשר מכל עשירותו; כמו שאומר רש"י עה"פ: "מכל אשר לו לפי שהי' כהן"

ובתחילת אותה פרשה כתוב הפסוק "אם השמאל ואימינה ואם הימין ואשמאלה" [ונדרך אגב; כדאי לציין את דברי רבינו בחיי עה"פ שמסביר כיצד הסכים אברהם ללכת לשמאל, הרי עניינו חסד אהבה וימין!]; ומביא המדרש רבה, שלא כתוב ואשמאלה, שאז הפירוש בעצמי אלך לשמאל כתוב "ואשמאלה" (ביו"ד – הפעיל); שאם לוט ירצה ללכת לימין, אומר לו אברהם: אני אאלץ ואעשה אותך ללכת לשמאל, אבל אני אברהם בכל אופן אלך לימין, כמידתו מידת הימין. נראה לי שיש קשר בין הפסוקים והעניינים; שבזכות שאמר אברהם אם השמאל ואימינה ואם הימין ואשמאלה זכה אברהם לכל העשירות ולנצחון המלחמה;

וכאן אפשר לבאר בשתי גישות ואופנים; גישה של גבורה וגישה של חסד (ליובאוויטש);

¹³ תענית ט,א.

¹⁴ נשא ה,ט.

¹⁵ תנחומא פרשת ראה, ובתוספות תענית ט,א בשם הגדה.

¹⁶ לך יג, ט.

¹⁷ פסוק ז'

⁷ כתובות נ,א.

⁸ ראה יד, כב.

⁹ מדרש אגדה.

¹⁰ ר"ה ח,א.

¹¹ תענית ט,א.

¹² עה"פ בפרשת ויגש "והכל נשמע בית פרע"י

א) בזכות שאמר אברהם אם השמאל ואימינה וגו', ולפני זה אמר¹⁸:
"אל נא תהי מריבה ביני ובינך ובין רועי ובין רועיך וגו'" היפרד נא
מעלי היינו שנפרד מהרשעים, ולא רוצה קשר איתם ובזכות זה זכה
לעשירות.

ב) גישת ליבואוויטשית; בזכות שמנע מחלוקת והביא לשלום ואחוה
כמו שאמר: "כי אנשים אחים אנחנו"; בזכות זה זכה לעשירות...

בזכות התרומה – בנין בית המקדש!

ח. כפי שכתבנו לעיל מתאים ללמוד את הלכות מעשר שהוא ענין
הצדקה בג' השבועות שהוא זמן שמגבירים את מצות הצדקה, כי היא
מביאה את בנין ביהמ"ק והגאולה מהגלות, וכמו שרואים במצות
עשיית המקדש שהיה לראשונה בענין המשכן, שנאמר בפרשת
תרומה, כי לפני זה היהודיים הפרישו מממונם "תרומה" לה' ועי"כ
הרימו עצמם וחלקם בעולם, ובנו המשכן. ועד"ז כל הפרשת תרומה
ומעשר מביאים את בנין ביהמ"ק השלישי והנצחי והגאולה השלימה,
מ"ד ממי"ש נאו!

אני חלקך ונחלתך!

ט. ויש עוד קשר להלכות מעשר עם פרשיות פינחס ופרשת מטות-
מסעי;

הטעם שנותנים לשבט לוי את המעשר, כותב הרמב"ם, מכיוון שהם
אינם נוחלין בארץ ישראל, שאינם מקבלים שם נחלה כי הובדלו
לעבודת ה' ולהורות משפטיו לרבים ובמילא לא עובדים את הארץ,
ולכן זיכה להם הקב"ה בתורה את המעשר, וז"ל הרמב"ם בסוף
הלכות שמיטה ויובל¹⁹: "שהובדל לעבוד את ה' ולשרתו ולהורות
דרכיו הישרים ומשפטיו הצדיקים לרבים, שנאמר²⁰ יורו משפטך
ליעקב ותורתך לישראל, לפיכך הובדלו מדרכי העולם לא עורכין
מלחמה כשאר ישראל ולא נוחלין ולא זוכין לעצמם בכוח גופם אלא
הם חיל השם, שנאמר²¹ 'ברך ה' חילי והוא ברוך הוא זוכה להם
שנאמר²² 'אני חלקך ונחלתך'".

וגם בפרשת פינחס וגם בפרשת מסעי, מדובר ע"ז שאין הלויים
נוחלין בא"י;

בפרשת פינחס עה"פ²³: "לאלה תחלק הארץ בנחלה במספר שמות",
מביא הרבי בלקו"ש²⁴ את ה"סיפרי" עה"פ: "הכל במשמע ישראל
כהנים ולויים כו', ויאמר ה' אל אהרן בארצם לא תנחלו²⁵ - יצאו
כהנים, בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה²⁶ - יצאו לויים כו'". ומביא
ע"ז בלקו"ש ההלכה ברמב"ם בסוף הלכות שמיטה ויובל²⁷ וז"ל: "כל
שבט לוי מוזהרין שלא ינחלו בארץ כנען, וכן הם מוזהרין שלא יטלו
חלק בביזה בשעה שכוּבשין את הערים שנאמר²⁸: "לא יהיה לכהנים
הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה עם ישראל", חלק – בביזה ונחלה –
בארץ, וכן הוא אומר: "בארצם לא תנחלו וחלק לא יהיה לך בתוכם
– בביזה".

ובפרשת מסעי מדובר ע"כ שבני ישראל מצווים לתת ללויים מנחלת
אחוזתם ערים לשבת.

ז. א. שבגלל שהלויים לא קיבלו נחלה בא"י לכן צריכים בני ישראל
לתת להם מעריהם ללויים, וגם את המעשרות מקבלים הלויים מבני
ישראל, בגלל שלא היה להם נחלה בארץ.

"תקות" חוט השני²⁹

על סיום ה' מעשר

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. המעשר ללויים כנתינת צדקה – כי אין להם נחלה בארץ ולא עובדים.
- ב. בימי בין המצרים מגבירים הצדקה כנאמר בסיום ההפטרה האחרונה בביהמ"צ - חזון: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה".
- ג. מעשר כפול – חומש – מביא המשיח והגאולה – בפרט בבין המצרים שיהפך לששון וגאולה.
- ד. בזכות התרומה בנין המשכן והמקדש.
- ה. בפרשת פינחס ובפרשת מסעי – הלויים לא קיבלו נחלה בארץ, ולכן מקבלים המעשר.

* * *

יום ה' פרשת מטות-מסעי כ"ט (ר"ת כל טוב*)! תמוז ער"ח

מנחם-אב

ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!

סיום הלכות מעשר שני ונטע רבעי והתחלת הלכות ביכורים

וסיום הלכות בכורים והתחלת הלכות שמיטה ויובל

ביום שני פרשת דברים – "חזון" ד' מנחם-אב

הבאת מעשר שני ונטע רבעי וביכורים לירושלים

א. את הלכות מעשר שני ונטע רבעי והלכות בכורים לומדים בימי
בין המצרים – ג' השבועות, ובסמיכות לתשעה באב, ואפשר לומר
שרואים קשר בולט ביניהם;

המיוחד והמשותף למעשר שני ונטע רבעי ובכורים שצריכים להביאם
ולאכלם בירושלים. וכפי שספר "החינוך" כותב במצות בכורות
בפרשת בחוקותי שהסיבה שה' ציווה להביא לירושלים את הבכורות
וקרבן מעשר והבכורים והמעשר שני ונטע רבעי, היא כדי שמכל בית
יעלה לפחות איש אחד פעם בשנה לירושלים, מכיון שבימיהם היו
רבים שלא ידעו תורה ולכן לא ידעו כיצד לקיים המצוות, והיה חסר
ביראת שמים; אם יעלה עכ"פ אחד מהמשפחה לירושלים ויראה את
עבודת ה' של כל הכהנים והלויים ועבודת הקרבנות ולימוד התורה
שם הוא ילמד מהם גם תורה וגם איך להתנהג בקיום המצוות ביראת
שמים, וכשיבוא לביתו הוא ישפיע על כל בני הבית בלימוד התורה
וקיום המצוות והנהגה ביראת שמים בכל השנה, שזהו מה שנאמר
בענין מעשר שני בפרשת ראה³⁰: "למען תלמד ליראה את ה' אלקיך
כל הימים".

וימי בין המצרים הם הימים שמתאבלים על שהבקעה העיר
ירושלים, ונכנסו הגויים לתוכה דבר שהביא אחרי ג' שבועות לחורבן
בית המקדש, שזהו היפך הענין של הבאת ואכילת הפירות לירושלים

²⁹ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

³⁰ *עיין בהערה בתחילת הגליון
רא יד, כג.

¹⁸ פסוק ח'
¹⁹ פרק י"ג, ה"ב
²⁰ ברכה לג, י.
²¹ שם פסוק י"א.
²² קורח יח, כ.
²³ פינחס כ"ו נג.
²⁴ ליקו"ש ח"א פ"א פינחס.
²⁵ קרח יח, כ.
²⁶ שם פסוק כד.
²⁷ הלכות שמיטה ויובל פ"ג הלכה י'.
²⁸ שופטים יח, א.

של מעשר שני ונטע רבעי והביכורים, שהבקעת חומות העיר פעלה שנהרסה ירושלים ולא יכולים יותר להביא הפירות לירושלים, ואין שם לימוד התורה ועבודת ה', וא"א ללמוד מלמוד התורה ועבודת ה' בירושלים.

וגם ברוחניות – פירוש המילה "ירושלים" – הוא; **יראה שלמה**, ז.א. שהכניסה לחומות ירושלים פועלת יראת ה' על הנמצאים שם, וע"י שהבקעו חומות ירושלים, פגע ופגם ביראת שמים ובעבודה של ירושלים.

חומות ירושלים – יראה שלימה!

ב. וע"כ ההוראה מלימוד הלכות אלו בגי' השבועות, שעלינו לחזק ולשמור על ה"חומות" של התורה ועבודת ה' ויראת שמים [וע"ד מאמחז"ל: "אני חומה – זו תורה" שזה שומר ומגן על עם ישראל והצבא, ולא ח"ו ר"ל כהחוצפה שרוצים לחטוף את לומדי התורה לצבא!?!] שזה נותן תוספת חיזוק ושלמות במשמעותו של ירושלים – יראת שמים שלימה.

וע"כ זוכים שוב לראות בגשמיות את בנין ירושלים ועבודת ה' ולימוד התורה שהיו בירושלים, שיהיה בשלימות בביאת המשיח והגאולה השלימה, שאז שוב יביאו את קרבנות הבכורות והמעשרות, ומעשר שני ונטע רבעי ויאכלו בירושלים, וגם יביאו את הביכורים בשמחה גדולה ויקראו עליהם, ויתקיים "ושמחת בכל הטוב וגו'" ויהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים" בביאת המשיח מי"ד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני²⁹

על סיום הלכות מעשר שני ונטע רבעי וביכורים
סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. מעשר שני ונטע רבעי וביכורים מביאים לירושלים.
- ב. לדברי ספר "החינוך" באים לירושלים כדי ללמוד וללמד ולהשפיע על המשפחה מלימוד התורה ועבודת ה' ויראת שמים של הכהנים והלויים והחכמים כמש"נ בפרשת מעשר שני "למען תלמד ליראה את הוי"ו".
- ג. בי"ז בתמוז הובקעה העיר ירושלים שהביא לחורבן ירושלים – יראה שלמה.
- ד. ע"י לימוד הל' ביכורים נזכה להבאת הביכורים בשמחה ובנין בית המקדש, ויהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

* * *

שמחה לקבלת פני משיח בתשעת הימים!

א. **במוצאי שבת חזון תשמ"ג** (או מ"ד) אחרי הבדלה, [ובהתוועדות דשבת אחה"צ הרבי דיבר חזק מאד והלהיב הקהל ב"שטורעם" גדול ע"ד שמחת הגאולה, כרגיל בהתוועדויות "שבת חזון", וכפי שאומר כ"ק אד"ש מה"מ הידוע בחסידות שמה שהשבוע נמוך ואבל יותר, השבת גדולה יותר והשמחה רבה ובתוקף יותר, והיתה הרגשה גדולה של שמחה].

ואחרי הבדלה לפני שהרבי יצא ללכת לביתו התחלתי עם התמימים שעמדו בפרוודור ניגון שמחה.

המוזכר של אד"ש המשב"ק הרה"ח הרה"ח לייבל שיחי גראנער אמר לי לא לשיר (מכיוון שזה ב"תשעת הימים" ובשבוע שחל בו תשעה באב), ובכל זאת המשכתי לשיר [אז כבר ידענו שהרבי רוצה שמתי שיוצא ונכנס שישירו בשמחה, והי' מניף ומעודד בידו, ואם לא שרו הי' מחפש לשמוע קול שירה ומעודד בידו, (כי בשנים קודמות רק בזמנים מיוחדים או אנשים מיוחדים כמו ה"פרטיזאן" ר' זושא ע"ה וילימובסקי ור' זלמן ע"ה יפה, שמתי שהם היו כאן תמיד שרו בעידוד אד"ש, אבל בשאר השנה הי' ע"י הרבי "קול דממה דקה" – "תמן קאתי מלכא!", אבל משנת תשמ"א ראו שהרבי רוצה שתמיד כשיוצא ונכנס ישירו וישמחו ועודד בחזקה וע"כ המשכתי לשיר]. וכנראה אז צדק הרב גראנער, ולא אני. אבל סוכ"ס נודע שאני צדקתי, כדלקמן.

אז כשהרבי יצא במוצ"ש איני יודע אם עודד השירה, אבל למחרת פנה אלי הרב גראנער שיחי ואמר לי שבבוקר כשחזר הרבי ל-770 "בית משיח" מביתו. אמר לו: "האם אמש שאלו רב אם אפשר לשיר, ובינתיים שישאלו גם את הרב שבשבוע זה עושים "כנס (ראלי) לילדים" שישאלו אם אפשר לשיר".

אז עוד הי' חי ה"מרא דאתרא" הרה"ח הרה"ג זלמן שמעון ע"ה דוורקין, ושאלו אותו, ומכיוון שהרבי עשה שאלות, הוא אסר כל שירה בכנס ואפילו חלקים בתפילה שלא שרים רק אומרים בנעימה (כמו "אשרי" ו"עלינו") הוא אסר. [אבל אולי יתכן שהרבי מה"מ רצה שהרב יתיר השירה כפי שנראה לקמן],

ב. הני"ל הי' ב"תשעת הימים" של אמצע שנות הממ"ם אבל בשנת תנש"א עודד הרבי את השירה בהנפת ידו בחזקה לפני ואחרי כל התפילות במשך כל תשעת הימים וגם בערב תשעה (מלי' תשועה) באב! [אמנם זה הי' תשעה באב (נדחה) שחל בשבת].

וכזכור ביום ראשון י' אב, שצמו ט"ב נדחה, לפני מעריב בסיום הצום יצא הרבי מוקדם ואמר שיחה מיוחדת על הגאולה וקבלת פני משיח ואחרי מעריב ביציאתו התחיל כ"ק אד"ש מה"מ ניגון שמח של שמחת-תורה, ועודד בחזקה והניף בידו להגברת השירה!

ג. הנראה מהני"ל, שדברים משתנים לכיוון הצורך החיוני של שמחה לקבלת פני משיח! [אמנם אנו איננו יכולים לעשות רק ע"פ מה שראינו והורה אד"ש, ולכן אמרתי אולי כבר אז בשנות הממ"ם אד"ש מה"מ רצה שהרב יתיר לשיר וע"כ לקרב ביאת המשיח והתקוה. (אבל מסתמא בוודאי אין הכוונה לריקודים)].

הרבי מלך המשיח!

סיפר לי ידידי המשפיע והשליח ה"טנקיסט" הרה"ח ישראל-דוד שיחי נחשון (שבשבת זו ב' מנחם אב יום הולדתו למזל-טוב! ולשנת הצלחה ובשורות טובות! (שזוהי לשון ברכתו של כ"ק אד"ש מה"מ ליום-הולדת); יש לו בן דוד מחוגי ה"ליטאים" הרב שירמן שיחי, שהוא אב"ד ברבנות הראשית והי' דיין בבית דין לגיור!

פנה אליהם אדם שרוצה להתגייר, גר צדק כהלכה, ואמר לו שמאמין שהרבי מליובאוויטש הוא מלך המשיח!

הרב שירמן שיחי פנה אל הפוסק הרה"ג שלום יוסף ע"ה אלישיב שנפטר השבוע, ושאלו האם יכול לגייר אותו?

והרב אלישיב ענה: "הגר צריך לקבל ע"ע את "עיקרי הדת", האם בעיקרי הדת יש שהרבי אינו מלך המשיח!?!... והורה לו לגייר את הגר הני"ל.

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

צדקה בשבת - מזיגת "לחיים" א' לשני!

א. בגליון זה מדובר רבות על מצות נתינת הצדקה ושבמייוחד בגי' השבועות מורה כ"ק אד"ש מה"מ להגביר את (לימוד התורה ו) נתינת הצדקה שזה מביא את ביאת המשיח והגאולה מי"ד ממש!, ע"פ הפסוק: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה";

כדאי לספר שבהתוועדות שבת פרשת חזון, תשל"ג [שבקיץ ההוא שלפני "מלחמת יום הכיפורים" (למרות השאננות ששררה שהילכו אז, ואף א' לא ידע על רצינות המצב, עשה הרבי פעולות רבות והסעיר העולם בקשר למצב במיוחד עם הילדים שהכריז הפסוק: "מפי עוללים ויונקים יסדת עז, למען צורריך, להשביט אויב ומתנקס!". וגם הורה שכ"א ישתדל לעבוד עם ילדי ישראל, בקעמפים, ורוב התמימים התגייסו ונהיו מדריכים בקייטנות ובמחנות הקיץ, ובהתוועדות הני"ל דיבר אד"ש מה"מ עם ע"ד הגברת הצדקה].

הרבי אמר אז בהתוועדות, שנמצאים בשבת ואיך אפשר לקיים כעת את מצות הצדקה? הורה; שכ"א ימזוג יין "לחיים" א' לשני, וע"כ הקהל מקיימים בשבת את מצות הצדקה.

אד"ש מה"מ מזג "לחיים" לכל הילדים!

ב. בהתוועדות זו גם דיבר הרבי חזק מאוד ע"ד "מפי עוללים ויונקים", והצורך החיוני לעשות פעולות חינוך עם הילדים. והרבי קרא והורה שכל הילדים לפני גיל בר-מצוה יעלו אליו למקומו, על יד כסאו על בימת ההתוועדות. והרבי בעצמו מזג לכל א' וא' מהילדים מהבקבוק שלו "לחיים"! (וכמובן שאז אף א' לא ידע ולא חשש ו"הריחי" שנמצאים בפתחה של מלחה שנפתחה ביום הכיפורים אחרי חודשיים).